

poněvadž v tom spatřoval neúplnost řízení soudu první stolice a poněvadž okolnosti ty považoval pro rozsouzení rozepře za rozhodné. Stěžovatel právem se obrací proti tomu právnímu názoru. Článek VIII. zákona ze dne 23. května 1919, čís. 276 sb. z. a n. ustanovuje, že peníze anebo věci, místo nich z úvěru poskytnuté, jakož i věci pro živnost z vypůjčených peněz opatřené, a výrobky z těchto věcí, pokud jsou v držení živnostníkův, nebo třetí osoby pro něho, jsou z exekuce vyloučeny do výše dosud nezaplacené pohledávky z úvěru a na dobu jeho trvání, a že ustanovení předchozího odstavce neplatí o exekucích ku vydotyťtí nebo zjištění úvěrů, poskytnutých podle tohoto zákona. Tímto článkem ve spojení s článkem I. téhož zákona založeno bylo přednostní právo k úhradě pohledávek z poválečného úvěru »do výše nesplacené pohledávky« za uvedených předpokladů, tedy pokud cena dotyčných předmětů převyšuje zmíněné, z úvěru pocházející a nesplacené pohledávky, jsou předměty tyto podrobeny exekuci pro pohledávky třetích osob. Bylo již vyloženo, že přednostní práva třetích osob nemohou býti uplatněna žalobou podle §u 37 ex. ř., proto nebylo potřebí odvolacímu soudu, by byly vyšetřeny, pokud se týče zjištěny okolnosti ad b) uvedené, poněvadž podle tohoto stavu jsou okolnosti tyto pro rozhodnutí rozepře nerozhodné. Ale odvolací soud měl uvážiti ještě toto: Podle §u 39 čís. 2 ex. ř. musí býti exekuce zrušena, když je vedena na věci, práva nebo pohledávky, podle platných předpisů vůbec, nebo z oddělené exekuce vyloučené. Rozhodnutí o tomto způsobu nepřípustnosti exekuce a takto odůvodněném jejím zrušení je podle §u 39 čís. 2 a odstavec druhý ex. ř. odňato právnímu pořadu (§ 51 ex. ř.). Pokud tedy žalobce opíral svou žalobu o článek VIII. zákona ze dne 23. května 1919, čís. 276 sb. z. a n. bude na odvolacím soudě, by si znovu povšiml v řízení první stolice uplatněné námitky nepřípustnosti právního řádu. Jde o exekuční rozepři. při níž se jde na tom, aby řízení bylo urychleno a v takových případech jest odvolacímu soudu dána možnost případně postupovati dle ustanovení §u 496 poslední odstavec c. ř. s.

Čís. 4834.

Náhrady škody na obci pro nedostatečné uschování vyklizených věcí, jež jí byly dány v úschovu na základě zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., lze se domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, R I 255/25).

Proti žalobě na obec o náhradu škody, ježto věci žalobcovy, jež při exekučním vyklizení žalobcově byly dány žalované do úschovy, uložením na nevhodném místě zetlely a se rozpadly, namítla žalovaná obec nepřípustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekurzí soud zrušil napadené usnesení. Důvod y: Podle žaloby a svého přednesu před prvním soudem odvozuje žalobce žalobní nárok proti žalované obci pouze z toho, že jeho věci (nábytek, šatstvo, prádlo), přestěhované při soudním exekučním vyklizení, byly uloženy ve hřbitovní kůlně, v místě to nevhodném, kde zetlely a se rozpadly, a že jedna skupina věcí byla následkem nepořádného uložení

v kůlně roztlučena. Žalobce výslovně uvádí, že žalovaná obec ručí jednak za uložení věcí na nepříhodném místě, jednak za nepořádné uložení věcí. Jest dále nesporno, že věci ty byly dány do uschování žalované obci na základě zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., který uložil obcím povinnost, postarati se o uložení věcí při soudní exekuci vyklizených. Tím mezi žalobcem a žalovanou obcí vzešla smlouva o uschování po rozumu §§ 957 — 970 obč. zák. Žalovaná obce nevystupuje ve sporu jako vykonavatelka místní policie, o níž mluví § 37 obec. zřiz., není jí též žalobcem vytýkáno, že opominula povinnosti, jež jí ukládá zákon o místní policii, nýbrž že opominula věci řádně uložiti ve svých místnostech, že opominula povinnosti jí zákonem jako schovatelce uložené. Žalobce domáhá se tedy náhrady škody na žalované obci z důvodu čistě soukromého, který řešiti jest soudům (§ 1338 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se stěžovatelka poukazuje. Na tomto stavu nemění ničeho okolnost, že zákonem ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. byla uložena obcím povinnost, by se postaraly o řádné uložení věcí, při exekuci podle §u 349 ex. ř. vyklizených, neboť tato zákonitá povinnost nemůže býti zaměňována se soukromoprávním poměrem, jenž při jejím vykonávání vzešel mezi obcí a žalobcem a musí býti posuzován výhradně s hlediska schovatelské smlouvy podle §§ 957 — 970 obč. zák. Bylo-li žalováno jenom a výhradně z tohoto soukromoprávního poměru, nelze pochybovati, že jde o právní rozepři přikázanou podle §u 1 j. n. ku rozhodování řádným soudům.

Čís. 4835.

V dovolání možno napadati pouze právní názor vyslovený v rozsudku, nikoliv i v předchozím zrušovacím usnesení odvolacího soudu.

Předpisu §u 1041 obč. zák. nelze upotřebiti, použil-li kdo věci ve svém vlastním zájmu a prospěchu. Učinil-li pachtýř náklad na pozemek v předpokladu, že mu pozemek zůstane v pachtu po řadu let, pozemek však napotom byl propachtován jinému, nemůže se domáhati náhrady na propachtovateli.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, Rv I 164/25).

Žalobce měl od žalovaného spachtovány pozemky, jež roku 1922 pohnouil. Ježto mu žalovaný pozemků na příští leta již nepronajal, domáhal se na něm náhrady za pohnoučení pozemků. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje dovolací důvody dle čís. 2 a 4 §u 503 c. ř. s. Důvod dle čís. 2 provádí jen proti zrušovacímu usnesení odvolacího